

Glädjens låga

Yvonne Bisiaux föddes i Paris 1893. Hon trädde in i karmelitklostret i Pontoise 1914, efter att ha flytt från hemmet där modern vägrade acceptera hennes val att leva som nunna. Hon var mycket musikaliskt begåvad och en lovande pianist. I lydnad skrev hon en självbiografi där hon beskriver sitt inre liv med Jesus. Marie-Angelique av Jesus, som hennes klosternamn lyder, dog 1919 i spanska sjukan endast 26 år gammal. Ett av hennes särdrag var den överflödande inre glädje som hon bevarade i livets alla svårigheter. Hon kallades också "Flamme de Joie", Glädjens låga.

Marie-Angelique beskriver här sitt inre liv för priorinnan:

För det första, han är Jesus: det är nästan alltid som Brudgum han talar och visar sig för mig. För det mesta är han oändligt öm. Hans ord klingar i min själ som en ljuv och hänförande melodi. Inte ens när han tillrättavisar mig krossar han mig, han får mig att känna sorg. Jag känner att han älskar mig som bara han kan älska. När han talar till mig känner jag mig upplyst, helt och hållet styrkt, och nästan alltid helt förändrad. Många gånger har det hänt att när jag hade bildat mig en uppfattning och höll fast vid min åsikt, fick han mig att släppa den omedelbart.

Ibland är Jesus sorgsen när han tillrättavisar. Han har alltid manat mig till lydnad och ödmjukhet, och även flera gånger visat mig att han vill förena sig med mig bara under förutsättning att jag är ingenting, för man måste vara just det för att inte lägga något hinder i Hans väg. Då förstod jag att om vi inte ställer något hinder i vägen för Honom, så skulle Jesus verkligen välla in som en ström. Det är med just en sådan hastighet, en sådan styrka som han skulle förstöra allt i oss som hindrar den gudomliga föreningen.

Det jag erfar tycks mig uteslutande. Det är emellertid i det inre, helt i det inre, som jag sjunger Jesus! Denna melodi, jag tror jag kan säga så, övergår all jordisk musik. Den överträffar den så totalt att jämförd med den är alla jordiska melodier livlösa, utan själ. Så har det varit i flera år. Jag säger flera år, för när jag var femton kunde vissa jordiska melodier, bland dessa som man kallar sublima – Beethoven, Bach, Franck, Chopin – stundtals tillfredsställa mig i viss mån: Jag fann i dem ett eko av min hängivenhet för Jesus.

Men sedan, när jag verkligen fått lära känna Jesus, då verkade det som om inget på jorden längre var i stånd att uttrycka det jag kände. Och ju längre jag kommer, desto mer erfar jag detta. Jesus är uteslutande. Det är han som lever i oss och vi lever i Honom och för Honom.

När jag sjunger Honom i det inre, så gör jag det inte med ord. Hela min sång väller fram i tystnad. Ibland säger jag ”Jesus, min kärlek!”, sedan smälter min själ i kärlek. Jag kan inte säga något mer – och så vilar jag i Honom och hos Honom i outsäglig ljuvlighet, med en glädje och munterhet utan gränser, med oändlig beundran, med verkligt jubel som inte liknar någon jordisk glädje; allt försiggår i tystnad, för det är endast i Jesus som man finner verklig tystnad, och i en outsäglig djup frid, så djup att det inte finns någon botten, sådan är Jesu frid.

Så, hos Honom och i Honom, utandas min själ tacksamt den ljuvliga kraften i sin segersång och dess ljuva kärleksmelodi. Men, jag säger det igen, allt detta är går inte att beskriva med ord. Då har jag bara en enda önskan, att helt och hållet strömma in i Jesus Kristus, och bara en enda sorg, den att inte vara kärlek till mitt väsen och därför oförmögen att ge kärlek direkt till alla själar; för det tycks mig att för att kunna älska Kärleken, måste man vara kärlek. Det är mitt enda lidande; jag förstår att det inte finns något annat lidande. Så jag vill älska, för att alltid älska mer och mer.

Min moder, jag vill försöka berätta för dig något av vad jag en dag tyckte mig förstå om Jesu sätt att meddela sig och förena sig med sin brud:

Jag måste ha varit 20 år och jag kanske till och med var här (i klostret). Jag kunde inte längre tala med Jesus i bönen, det var omöjligt för mig, och då jag tillbringade tiden med att inte säga någonting till Honom blev jag lite orolig för att bönen var värdelös och att jag inte längre älskade Jesus. Denna oro varade länge.

En dag när jag inte alls väntade det, fick Jesus mig att på ett ögonblick förstå detta tillstånd och lugnade mig fullständigt. Så här tror jag att man kan förklara det, även om det blir lite klumpigt.

Jesus är Brudgummen och själen är bruden. De älskar varandra så mycket de förmår: det vill säga att Jesus älskar själen med sin oändliga kärlek, och också själen älskar honom med hela styrkan i sin kärlek. Bruden har med hjälp av nåden helt överlämnat sig till sin Brudgum. De har sin glädje i varandra. Jesus blir, på grund av kärleken, tjusad av sin brud, och bruden som vet vem hennes Brudgum är, blir hänförd av honom. Då är de innerligt förbundna med varandra. Bruden vilar i Brudgummens armar.

Men den överflödande lyckan och intensiteten i hennes kärlek hindrar henne att säga minsta ord eller att röra sig. Till det yttre ser hon ut att sova, men hon sover inte. Hon har varken några särskilda tankar eller ord, men hon älskar, det är det enda hon gör, och hon gör det på ett outsägligt sätt.

Ja, i detta ögonblick är hon helt oförmögen att göra någonting. Om hon skulle vilja göra något skulle det krävas en stor ansträngning. Men hon önskar det inte, för hon är som förlorad i Gud. Hon älskar honom i tystnad, hon äger honom i tystnad, hon håller honom kvar i tystnad. Det är i tystnad som Brudgummen och bruden förlorar sig i varandra. Där, i tystnad, talar Jesus till sin brud och hon svarar honom på samma sätt. Där ger Jesus sig själv till bruden och bruden ger sig själv till Jesus. Utan någon rörelse och helt ljudlöst förbereder och förvandlar han henne.